

Isokynä soitti

Elämä on täynnä yllätyksiä, onneksi myönteisiäkin. Yksi sellainen sattui kotinurkilla. Suomalainen omaa tietänsä kulkeva pop-muusikko Dave Isokynä Lindholm konsertoi Matildassa pienessä baarissa. Mikä saakaan satoja kappaleita sepittäneen ja kymmeniä albumeja julkaisseeseen taiteilijan eksymään sivukylälle ja esiintymään täysillä vain noin viidellekymmenelle kuulijalle!

Niin, mikä? Filosofoin itsekseni, että kuka tahansa taiteilija tarvitsee tällaisia lähikosketuksia. Perniössä järjestettiin aikoinaan monia kartanokonsertteja, joihin saattoi mahtua parikymmentä kuulijaa. Ja tilaisuudessa soitti esimerkiksi jousikvartetti. Kunnan esiintymispalkkiota ei voinut mitenkään kertyä. Soittaja kertoivat, että joskus vaan pitää soittaa pienessä tilassa ja hioa esitystä.

Onneksi pieni Matildan ravintola Terho oli saanut Isokynän koukkuunsa. Harvat liput olivat kuulemma menneet kertaheitolla niin, että oli vaikea saada edes lehtimiespaikkaa. Palleja ei riittänyt läheskään kaikille. Esiintyjän nurkka oli myös niin pikkuruinen, että roudari sai esittää akrobaattisia temppuja laittaessaan värkit paikoilleen. Lopuksi Dave pääsi sopivasti näpäyttämään myös paikan heikosta valaistuksesta.

Dave Lindholm on esiintynyt ja levyttänyt 70-luvun alusta lähtien. Tyyli on vaihdellut, ja hän on varmasti joutunut hakemaan tyyliään. Suuri osa hänen lauluistaan on englanninkielisiä. Daven suomenkielen lausuminen on vähän kuin iso purkka suussa puhuttua, mikä lienee tarkoituskin. Lähietäisyydeltä katseltuna hänellä näyttäisi olevan joku pikku klöntti suussa, mutta tiedä häntä.

Mies muistetaan myös hupirokkibändistä Sleepy Sleepers. Käväisin katsomassa Lahdessa Sleepers-musikaalin Kuka Mitä Häh. Siinä sliipparipojat tuskastelivat kitaransoittoaan ja ihmettelivät, mistä saataisiin taitavampi soittaja. Joku keksi, että soitetaan Davelle, kyllä se tulee. Ja niin se tulikin.

Toinen hupiyhtye, jossa Dave soitti, oli Leningrad Cowboys. Yhtye pääsi suuren maailman tietoisuuteen junailemalla ilmaiskonsertteja neukkujen puna-armeijan kuoron kanssa. Näiden lisäksi Isokynällä on ollut toistakymmentä omaa bändiä.

Matildan konsertissa tuli sellaisia Daven tuttuja kesto-hittejä kuin Sitähän se kaikki on ja Annan kitaran laulaa vaan. Ensimmäinen, joka vasta villitsi, oli irkkubiisi Tuupakka, viina ja villit naiset. Myöhemmin saatiin kuulla myös taidokasta rämisevän kazoo-pillin soittoa.

Ravintola Terhossa yleisö pääsi lähes kosketusetäisyydelle. Ämyreitä ei olisi kaivattu, mutta nykyisen sähköisen soiton aikaan niitä tarvitaan soundin takia. Äänenvoimakkuus pidettiin kokoa ajan sopivana.

Suurimman osan ajasta Dave säesti itseään luuttukitaralla, josta tulee vähän kuin mandoliinin metallinen sointi. Soittimen kaula on kitaraa lyhyempi ja kaksi korkeinta kieltä on tuplattu. Konsertin parasta antia tuli kuitenkin silloin, kun Dave tarttui peruskitaraansa. Hän esitti huippuhienosti mm. Elviksen läpimurtokappaleen That's alright mama. Kitarasta lähti melodiat, kompit ja bassot kuin kokonaisuudesta yhtyeestä.

Metkaa muuten että Isokynä puhuu aina soittamisesta eikä laulamisesta. Kun kuuntelee ja katselee kosketusetäisyydeltä hänen pelaamistaan, alkaa ymmärtää. Laulut ovat lauluja, mutta niiden esittäminen ja soittaminen vasta koskettaa.

pajen